

Eurüdiké-sonettek

1

*Egy fát kivágtak. És a fészek is kidőlt.
Ó fák védőszentje, mi van veled ma?
Madárfészekéből kidöntötték az időt.
A tér a helyet a semminek adta,*

*odaadta a valaminek a talánt.
Az eltűnt erdőből vadak lopóztak
elő, és szelídek támadtak ránk haránt,
olyan volt az egész, mint egy bohózat.*

*A kor bedőlt. Bedőlt az öncsalásnak,
ahogy alvó arcok holdfényben áznak,
és messze elrepült a fát vesztett madár.*

*A férgek örültek a változásnak,
a korhadó kéregben szép vasárnap
az őhozzájuk is elérkező halál.*

2

*Az a halál lány volt, de akad férfi is,
nem minden dologról megmondható, hogy
elérkezik a fel nem foghatóhoz,
s ha mégis, hangja akkor is hamis.*

*Hamis a hang, amit a költő énekel,
mert most nem költő, s nem is ének kell.
Valami másra vágy a vágy nemlét szagú
léte ellenében, mi lélekállagú,*

*s nem is a baj, nem is a mélabú,
szeretkezés a nőnemű halállal,
nem sikoly csap ki szádból, de madárdal.*

Összeforrt a csontvázval magával!
Ez a lét még így is szóvá varr
és csipkés rémülettel árnyal.

3

Isten képtelen rá. Ezt ki kell mondanom,
épp a képtelenségei korában
kéne ugyanúgy élnünk, mint korábban;
amikor felgyorsult az ördögforgalom?

Föltámadást nem lehet kicsikarni,
a megváltás hatálya rég lejárt.
Hogy újra jöjjön megváltó, kizárt.
Az öröklét elkopott égi holmi.

A hívő vékony gyökérbe kapaszkodik,
pedig még nem is a semmibe lóg le.
Vagy ha igen, legfeljebb csak a lelke.

Így nem juthatunk a valódiig,
azé a szó, ki könnyedén odahajít
közénk egy nagy vihart, akár a lepke.

4

Ahogy a lepke változtatni tud
a távoli világon,
úgy nyitok távolról kaput,
vagy módosítok elképzelt irányon,

nem valóságból épül a világom,
ezért nem is lehet hazug,
és csapjuk le végre a nagy adut:
amit nem élvezek, kihányom.

Kivetem magamból félelmeim.
Nem juttok be a dolgok résein,
nem törtök át a titkok túlfelére,

örvendezetek ellenségeim!
Az egyértelműeknek ez megérte?
Ennél többet mért adnának meg érte?

5

És igen, az örökkévalóságot
ne az öröknek látszóban keresd!
Tökéletlenben a tökéletest,
a múltban a múltat megtalálod.

A feltámadó egyszer visszafordul,
hiába hoznák ki a halottak közül.
Talán ő már a nemlétnék örül?
Halálfehér foga a szótól megcsikordul:

Hogy nem, ma nem, már nem kell az neki,
mi mindannyiunk vágyát képezi,
az élet édes ízét rég nem élvezzi,

és mindig is utálta az erőset,
a keserűből itt is jut neki –
a végítéletből egy kis előleg.

6

Éjjelre ne hagyj nyitva könyveket,
s a számítógépen se semmit!
A világ burka titkon fölreped,
és ellopnak reggelre egy szemernyit

abból, amit megírtak egyszer.
Előbb egy szótag tűnik el,
a sikk mögött nem lesz siker,
a partról eltűnik a tenger.

Talán szökőár készülődik?
De most olyan szép a meder!
Most szárazon hever medúza,

kagyló és egy delfintetem.
A világ rég nem az előírt
módon nő, s ezt nem hiszem, hogy megússza.

7

Szidalom, ez az! Ha szidni akarnék
bárkit is, lenne rá okom.
De arra még nem ok a fájdalom,
a félelemtől lüktető halánték,

*és már nem ok az igazságtalanság!
A szidalom a dicséret miatt
lett egy ellopott pillanat,
mert önbizalmát megzavarták.*

*Ha szidok, odébb lököm a világot,
a szentekkel szembemegyek,
az egyik meglepődik, szinte hápog.*

*A másik vállat von és ki is nevet,
a jószándéka mögé jól belátok,
elfoglalom azt az üres helyet.*